د واورې سړی

لنډې کیسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سرې
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کېنې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک یې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیړه یې وویل:

ــصاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اسوېلی یې ویست، خپله پکه ککری یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

ــمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

ــیوه مهمه خبره درته لرم.

ــامر کوئ!

ــیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال په بيړه وويل:

ــهو! يو هلک يخنۍ وژلی و.

په تيلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:

ــپه ظاهره يخنۍ وژلی و، خو تر شا يې يو لوی جنايت پټ دی.

څارنوال په بيړه وپوښتل:

ــتاسو څوک ياست؟ له کوم ځايه خبرې کوی؟

تليفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سراښې ګوشکۍ ورپورته کړه، يوه لنډه نومره يې ووهله، ويې ويل:

ــزما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبايل سکرين ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې ولاړ سړي ته ونيو، ويې ويل:

ــغواړم پوه شم چې د تليفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ور واخيست، په بيړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:

ــڅه درک دې ولګاوه؟

ــهو صاحب! تليفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تيليفونچي ويل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې پوره لس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنۍ تور وېښته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

ــد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

ــصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کڅوړنې ستر ګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وویل:

ــپیدا به یې کړو؟

ــصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.

څارنوال یوه شیبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وریجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل:

ــرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکم، شاید بیا تلفون وکي.

د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:

ــزما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وویل:

ــخو موږ ثبوت غواړو.

ــکیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــنو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:

ـــخو په یوه شرط!

ـــڅه؟

ـــزه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیداکوې.

ـــسمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانی موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وګاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مړګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.

شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:

ــچرتې دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ــباید چرتې شې.

څارنوال مخ ور واړاوه:

ــخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندې یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:

زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم خیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ــولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ــوږی یم، پیسې نه لرم.

ــکور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ــپه ایران کې.

حیران شوم:

ــنو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینی وویل:

ــمورې لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ور نه وپوښتل:

ــولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ــنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږ م چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ــنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ــتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، هماڵته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواړو په غونډوسکو ویشتل، وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وخوځېد، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پېیه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ـوبال لري، ډوډی ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانی به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډی پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډی ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
ځارنوال په بیړه وویل:
ـبیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولي وو، سپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

ــدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.

بوډا وویل:

ــما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.

څارنوال وپوښتل:

ــغواړې چې چیرته لاړ شې؟

ــ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیداکولای شم.

څارنوال وویل:

ــخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیداکوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.

څارنوا ل وخندل:

ــزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.

شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوښ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز اینښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه څوانکې پر تېرو سیخانو غوښه پېیله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:

ـڅه شی غواړی؟

څارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کېني.

هوټلي حیران شو.

څارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ـڅارنوال (ب)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وويل:

ــکاروبار دې څنګه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ــصيب! ښه دی، ګذاره کوي.

څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

ــيو څو پوښتنې درنه کوم.

ــامر کوئ، صيب!

ــتا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:

ــصيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د څارنوال شونډې وخوځېدې:

ــخو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوټلي رنګ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

ــدوه چايه، څو روپۍ شوې؟

ــپنځلس اوغانۍ

هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.

څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروااړاوه، په ملنډو يې وويل:

ــپه زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټلي پرتخت ناست څوانكي ته وكتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې كار په اشپز خا نه كې وكړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وربېږدې او په لړزانده غږ يې وويل:

ـماته شوه.

ـڅنګه؟

هوټلي چيغه كړه!

ـ له ما څه غواړې؟

ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:

ـته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.

ـدا دروغ دي.

ـزه شاهد لرم، زوړ كبابي.

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې كړه، خو ځارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوكۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) په خشکه وویل:

ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ـ نه، ما هيڅ نه دي کړي.

څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:

ـ تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودر ېد، سرې ته يې وکتل ، په کاوړ يې وويل :

ـ ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته ، ورو يې ويل:

ــ راځه، يوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حيرانی ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

ــ زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

څارنوال وويل:

ـ د مقصد خبره کوه!

ـ ګوره، د هلک دوسيه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنی وژلی، ته دوه لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټېټ شو، هوټلي يې تر ګرېن ونيو، په خشکه يې وويل:

ـــته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

ـــزه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږېده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د دربيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ـمه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ـ کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبېرې کړې ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبچیانو! زه نه څمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، څکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ــ تېر ژمی واوره کمه اووربده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، ښنه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

ــد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تليفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پيداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

ـداسې څوک مې په کار دی چې دخير یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو يې وويل:

ـسپين وغږيږه، مطلب دې څه دی؟

ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلينيک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخيست، ويې ويل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولويدم:

ـموسسې پريږده، عامو خلکو څه کړيدي؟

نېغ يې راته وکتل، تندی یې تريو شو او په خشکه یې وويل:

ـليونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه و درېدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمېرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

ــحکومت څه بلا وهلې چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.

نا امېده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته واېسېدل، و مې ویل:

ــزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.

یوه وویل:

ــڅه یې کوې؟

ــغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

ــهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ــ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

ــ ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيداکړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهي، څه يې کوې؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشينی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر ځنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

ــما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر وطنونه مې ليدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ــولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟

دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــچای درته راوغواړم؟

ــهو

ــشین که تور؟

ــفرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه!

ــدوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

ــپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې ځوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیوا او ویې ویل:

ــسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ــ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خوکلیوته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشینې مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په ياد مې شو، تېر منى مې يوه ځاى ته مساپر يوړل، په يوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل يوه کليوال صفت راته کاوه، ويل يې چې د خير سړى دى، د ثواب لپاره يې يوه ژوره ځاه کيندلې، ټول کليوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وويل:

ــخو ځاى يې ليرې دى، بل ولايت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بيړه مې ووبل:

ــپروا نه کوي، ته يې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ويښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې ليد.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترړو لارو مزل وکړ او غرمه د و لايت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونيو، کله چې ټاکلي ځاى ته ورسيدم، د کلي نيمايي اوسيدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حيران شوم، په پوښتنه مې ژوره ځاه ومونده،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لويدلى و. چا راته وويل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې مياشتې مخکې د ځاه خاوند له خپلو تربرونو سره په يوه کوچينى خبره وخوړل، له هماغه راهيسې يې ماشين ته کلپ وراچولى او هيچاته اوبه نه ورکوي.

حيران وم چې څه وکړم، خواشينى وم، سترګې مې ډکې ډکې کيدې،   خو نه پوهيدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې ليد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې
سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، ښې یې ځړېدلې
وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نری لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور

ټول کړ.

بوډا چیغه کړه!

ــمه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه

ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې ځاټه.

بیا یې ترخنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه

تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ــکاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ــګوره بچوا! دا کېلې د خرخلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به

روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړې را ایستلې وې

او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ــوږې یم!

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترخنګ یې یو کړنګ شو.

د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک

څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې،

په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترګې غږ یې وویل:

ـــده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بوډا خرې شونډې وخوځیدې:

ـــځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـــنو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر تړولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

ـــیوه کېله را واخلم!

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ویل، خو شیبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:

ـــقول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.

نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:

ـــته ولې چیغې نه وهې!

بوډا چیغه کړه!

ـــکېلې واخلئ، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ!

دا وخت تېوخې واخیست او غلی شو.

نجلۍ وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــځلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل :

ــهو، بچوا د پنځو ډوډیو بیه ده.

ــنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:

ــاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچوا دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:

ــځلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

ــپنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

ــدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

ــپنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سږي د يوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

ــلويه که وړه؟

ــچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځليدې، په بيړه يې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سږی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنګ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

ــڅه کوې! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموې که څه!

سږي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوړې موسکا سره وېرې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو ويښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې. وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ــولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وځړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېدا!

ــسوکه سوکه یې خوره!

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل..له هلک نه مې وپوښتل:

ــدا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

ــخور

ــنو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

ــچېرته اوسی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

ــنو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

ــاوسپنې مو راوړې، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، څولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومې ويل:

ــدا مو له کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ــڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ــدرواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ــله هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيداى شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ــمور يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ــډېر وخت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې ووېل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانی مې ووېل:

ـدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلی په خشکه ووېل:

ـدرواغ وایي! د یوې ښځې له نسه یې راوابسته، هغه مړه وه.

بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندی روانې وې، موټړوان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوږده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې څنځير وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شیبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته رانوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګرې رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بېړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ښنو ونیو. او دوو نورو هم په بېړه بېړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرې په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

ــووځئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

ــباد له ډېره وخته!

ما وخندل:

ــښکه یې کېږې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ــاو فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومې خندل:

ــهمداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

ــوه هلکه! دوهم واده ته دې ښکه زړه نښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

ــڅه یې کېږې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

ــڅه مجبوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خواشینی یې وویل:

ــکږه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ــڅه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ــزوروره! خدای دې دسړو کمی نه راولي.

ومې ویل:

ــولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خندا یې زور ونیو:

ــته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزیاته یې کړه:

ــډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

ــڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.

داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیري کړ. په خپلو تورو ځنو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاربزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډېر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه!!

پای

قاتل

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.

نوره لیکنه مې ولوسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))

ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:

ــآفرین! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا ووینې!

نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، وږی وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه ــ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

دا خبر دې لوستی دی؟

سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

ورو مې وویل:

ــهو ! عدالت باید همداسې وي!!

دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو. خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وویل:

ــنوخه ته ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

ـنه شم کولای!

ومې خندل:

ـغوړه ګوله نه ده، که څنګه؟

ويې ويل:

ـنه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!

داوخت يې ناره کړه!

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واورېد:

ـدا دی له کړايي مې راويستل!

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

ـهيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

ـنو څه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دوورورد مبايل شمېر ه مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لګېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

ــدې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ وو.

عسکر وویل:

ــیو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ــزه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ یې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.

ورو یې وویل:

ــڅه ګټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

ــدا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې!

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:

ــتا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:

ــهغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

ــته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت یادېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـــځه وکیل صیب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

ـــزه له ډېرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونیولم، ورو یې وویل:

ـــکېنه! دومره تیزي مه کوه!

کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـــزه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره يوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسيدو، په يوه درملتون کې مو د يوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس يې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دريځې په تته سپينه رڼا کې يې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته يې پزه پورته کش کړه، ورو يې وويل:

هلک مو په يوه اوږده ځوکۍ څملاوه، ډاکټر يې سرته ودرېد، د هلک ګېډه يې څو ځله کېکاږله...وروسته يې د هغه له مټه وينه واخيسته، پر کوچني کاغذ يې څه وليکل، را ياده يې کړه چې وينه د معاينې له پاره لابراتوار ته يوسم!

هلته يې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه يووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسيد، کاغذ مې ورکړ، سر يې وخوځاوه، ورو يې وويل:

ــهلک اپنډکس دی،، بايد ژر تر ژره عمليات شي.

بيا يې يو کاغذ راته ونيو، اوږد ليست و، ويې ويل چې دا سامان د عمليات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې يې يوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پيسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په يوه ځای کې له دولسو سره درې ټکې ليکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکټر وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.

په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

ــډاکتر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

ــخیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:

ــکاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

ــته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړی ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ــوخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:

ــ د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو... په خبره کې راولوېد:

ــ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه!

داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی خواته روان شو.

په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...

د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانی ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانی مې پورته کړه، ټول زور مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـ قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژني او څو ک یې هم؟!!!

سړي یودم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنې او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې څنې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ ورووړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــزه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانی ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

ـــته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخندل:

ـــهیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پیداکړې، په خواره خوله یې وویل:

ـــد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

ـــتا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وويل:

ــته يې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاپست يې نوم درلود، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مين و.

يوې ښځې په بيړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، خچولي ږيره يې درلوده، ګرېن يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کځوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګي له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې لېوني ته وکتل، بيا يې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لېرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه کړه!

ــډاکټر صيب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وويل:

ــمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:

ــسړی دې يوه روپۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ــښه ځواني يې ده.

د بوډا تندی تریو شو، په خشکه يې وويل:

ــخود نوا! د ورځې درې ځلور شله مريضان ګوري، سل اوغانی فیس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غونډې کولبه پرې و کړه، بيا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړيږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ــڅه بابولاله وايې! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هېور ځوان دی.

ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.

بوډا وويل:

ــاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژهيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلې سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوښسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:

ــنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:

ــنه پوهيږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

ــدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:

ــته يې کيسه راته وکه!

بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

ــ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!

ــنو مينه څوک ليونی کولای شي؟

ــنه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه!

ــد ملک تور لور، تورپيکۍ!

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!

ــد ملک تور لور تورپيکۍ!

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته خنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بيړه يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ــمورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینې سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنې سر کې د وړو تیږو د ښویېدو غږ پورته شو، د خلکو غړی اوږدې شوې، یوه سړې منډې را وهلې... پټکی یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لړزانده ګامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي وېښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوخې تورې سترګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!
ــاه زويه! اه زويه! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښويده، ګوشی يې پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:

ـــڅوک يې؟

غوږ يې و تخنېد:

ـــاه ! ګرانې، زه يم.

ښځې يو اوږد اررمی ويست، ورو يې وپوښتل:

ـــڅنګه يې؟

ـــښه يم، ګرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکړم، ډېره مې يادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

ـــڅه وخت راځې؟

مقابل لوري وويل:

ـــبس! د طيارې ټکټ مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېيمه به په کور کې يم.

ښځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاه! ګرانې! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو رښتیا! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړګۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکې ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم!

ښځه په خبره کې ور ولویده:

ــګرانه! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، ستړی به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وویل:

ــدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ــهمداسې ده.

سړي وویل:

ــښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بیړه ګوشی کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:

ــاحمقه!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ترخنګ پراته څوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې،
شونډې يې وخوځيدې:

ــڅوک و؟

ــخاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

څوان د هغې تر نرى، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې
وويل:

ــخوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:

ــ پلاره! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نرې موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.
له دې هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوږو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي .
خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته به درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.
ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بنه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.
د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټيم څخه هم هغه موږکان خو شي شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نيول شوي وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيرى ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي،. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونی نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پتۍ همداسې وچ پا تې شو.

په دريم ځل چې د پتې موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په خپله کار وکړي، د پتې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پتي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچابې کفايته وګاڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه ورسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پتي موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دريم ځل د پتي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پتې له ابادی سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نااميدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزی وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان بايد پخپله کار وکړي، پتۍ زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پتې اوسيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکی سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پټې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې موږکانو پخوا تر دې ډېر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېرى کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پاى کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالى دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبى ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر ستړې شوه،خو وروسته يې اسانه چاره ومونده، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانى سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولى و او بدن يې پړسيدلى ښکارېده.

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو ړډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په ځېرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه!

ــتور کوډګر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

ــد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره لیر بکړ او په خپلو اوږدو سپينو ځنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ــکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په ځېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې څګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټې یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نیولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نری غاړه پورې یې په خړسپینسي پیېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نبغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین څګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ــزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګيدل اوتور کوډګر چيغه کړه!

ــاې شيطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډېر نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وويل:

ــتر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پريوته.

پاچا ور مخته شو، د چينې لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او ببرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وويل:

ــد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغبدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.

پاچا يوه شېبه غلی و، بيا يې وزيرانو ته مخ ور واړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوځه په کوځه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښې کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې ځخه نامفهومه کلمات را وتل.
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سړي شوې او له خولې یې ځګونه وبهېدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره ځخه د خرخلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه وربانديې لري.

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.

تور کوډګر وویل:

ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووته!

ــزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویرووونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځیدم!

لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!

ــپلاره! زه مو ولې تړلې یم؟

تور کوډګر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــتر ټولو لويه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

یو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یوازې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بيا د يوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې يې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ يې راکړه، کوټې ته لاړو، چای يې راووړ، له يوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشينی و او د زړه په زور يې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی يې څه نه ويل، خو وروسته مې مجبور کړ، رايادده يې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پيسې غواړي.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ــخو ته شل جريبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده،بيا ولې قرضداره يې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:

ــشکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما دپوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست ، شونډې يې وخوځېدې:

ــڅه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یوه میاشت پاتې ده، خو مورِ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شپېه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

ــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غتې توري لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

ــد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کېږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پورې يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

ــچا دومره ځورولې يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

ــچرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

ــخوسکی و.

ــنه

ــام م م م پيشکه؟

ــنه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ــدلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

ــانسان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې
وويل:
ــاه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګټله!!!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ــغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ــخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ــیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دړواخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ویل:

ــسبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ــ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسي چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانی مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوته یې وخندل:

ــای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای پرېښود، ما یې علت وپوښت ، ده راته وویل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنی ژبه

پلار په خواشینی وویل:

ـــتا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځړېد.

پلار وویل:

ـــڅلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـــسړیه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندی تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

ـــګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه کړه، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانی ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

ـــهله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هايتان بنويسيد!

ماشوم په حيرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شېبه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک! تو چرا نوشته نميکنى؟

ماشوم ورو وويل:

_څه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې::

_چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

_څه وکم!

معلمې تندى تريو کړ!

_بچيم! مه پشتو ره نميفامم ! تو چه ميگى؟

ولاړه شوه ، د يوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

_آفرين بچى لايق، چقه زود نوشته کدى!

د تختې پر سر پر يوه لوى کاغذ ليکل شوي وو :

((په مورنى ژبه زده کړه د هر چا حق دى.))

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

ښوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګکی يوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګکي ټوټې) يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې يې باد شوې ، کيڼ لورته ړنګه شوه، سر يې د چوترې پر سميټې ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشې ته لغتې ونيولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې ښخه يې ښېراوې راووتې:

ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وينې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه يې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته يې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې ښخه يې ځګونه باد شول:

ـ وژنم يې !

دا يې ووېل او ديوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره وو، ښځې په ژړا کې ووېل:

ـ مړه دې کړه!

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستوڼی تېر کړ، څه يې ونه ويل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته يې سترګې رڼې کړې، يو دم يې وژړل، ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

ــڅه ووايم، خدای دې ځوانيمرګ کې.

وروسته يې د نجلۍ ټکرۍ سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:

ــڅه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

ــدا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور يې چيغه کړه!

ــنو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

ښځې په غريو کې وويل:

ــزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه راوړي !

هلک چيغه کړه!

ــ دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار وليده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library